

Un adeu indigne al darrer temple

Text > JORDI DORCA

Il·lustració > MARC VICENS

«**T**res temples hi ha a Girona amb més feligresos que la Catedral: l'Albéniz, el Gran Via i el Coliseum Imperial», una frase popular que definia com n'era, de cèlebre, l'art de les imatges en moviment durant aquells primers anys del segle xx, en els quals la plaça de Sant Agustí era anomenada per tothom «la plaça dels cines». Amb el tancament de l'Albéniz ha caigut l'últim d'aquests tres temples i la plaça ha quedat, de manera definitiva, sense sales. El Teatre-Cinema Albéniz es va inaugurar l'11 d'abril de 1923 i era un espai esplendorós; si no el coneixeu, no us perdeu les imatges que se'n conserven. Va ser dissenyat pels arquitectes Enric Catà i Antoni Montseny amb una capacitat de mil vuit-cents seients i, a més de cinema, s'hi feien obres de teatre, varietats, sarsueles i concerts. Tot i això, sempre serà recordat com a cinema, ja que n'era l'activitat habitual. Va tenir diferents propietaris: els Turón, Ferrer i Regàs, membres de la societat fundacional, l'empresa Cinesa, la família Regàs, Lluís Gubau i finalment, Juli Prat.

El cinema va passar per moltes vicissituds. L'any 1926 es va haver de reconstruir després d'un incendi, el 1954 s'hi va instal·lar el cinemascop, més endavant es va adaptar al digital i el 1992 s'hi va fer desaparèixer l'escenari per poder-hi instal·lar la discoteca Platea. El 1997 va tancar per reconstruir-se en el complex multisala que es va inaugurar un any després, el 9 d'octubre de 1998. No n'hi va haver prou amb aquestes deu pantalles, i per això van adquirir els ABC Plaça de la plaça de Jordi de Sant Jordi, i hi van afegir tres sales complementàries. Aquesta operació va donar pas a uns multiplexs enormes i fora de la norma; no era habitual que hi hagués multisales al centre d'una ciutat com Girona. A la majoria de llocs, s'establien en una perifèria més còmoda, però van fer virtut d'aquest desavantatge i es van convertir en un espai molt concorregut durant els anys que anar a mirar pel·lícules en comunitat encara era habitud. Amb l'auge del consum audiovisual a través de les plataformes, els

cinemes van perdre el protagonisme. La pandèmia va ser un cop fort per a uns Albéniz cada vegada més migrats a causa de les circumstàncies generals i d'una desídia interna molt difícil de dissimular. El tancament semblava irreversible, i els pitjors presagis s'han vist complerts. Queden enrere moltes tardes de pel·lícula, nits d'estrena, sessions memorables i actes diversos. La ciutat canvia de pressa i aviat no la reconeixem, eclipsats per turistes, ciclistes i àpats saludables.

«La família dels Cinemes Albéniz vol donar les gràcies a tots els clients i amics que ens han acompanyat durant gairebé vint-i-quatre anys. Sense tots vosaltres no hauria estat possible. Moltes gràcies». Amb aquest escrit cartell penjat pels treballadors es van acomiadar l'Albéniz i els seus noranta-nou anys d'història. Aquella tarda a la porta dels cinemes hi havia clients indignats, periodistes incrèduls i antics treballadors, que van ser testimonis del final indigne d'una sala històrica. Per vergonya de la propietat, els habituals del cinema i la ciutat en general no es van poder acomiadar com calia d'un local emblemàtic. Mentrestant, l'antiga plaça dels cines era plena de gent bevent a les terrasses, aliena al que passava uns metres més enllà. Un final trist i solitari.

